

БАНКАРСКА ГАРАНЦИЈА КАО СРЕДСТВО ОБЕЗБЕЂЕЊА ПЛАЋАЊА

Сажетак: Банкарска гаранција представља вид обезбеђења плаћања у којем банка гарантује извршење обавезе од стране њеног клијента и преузима обавезу плаћања ако клијент не изврши своју обавезу, према трећем лицу. Реч је о средству обезбеђења које има веома широку примену, односно у данашњим условима пословања, готово је незамисливо да се било који посао веће вредности склопи, а да притом није обезбеђен банкарском гаранцијом. Банкарска гаранција има своју примену како у пословима међународне трговине, тако и у пословима унутрашње трговине. Издавањем гаранције, банка обезбеђује корисника гаранције од могућности неизвршења преузетих обавеза наведених у уговору, односно банкарској гаранцији. Банка гарантује да ће обавезе извршити или уговорна страна – налогодавац гаранције или сама банка. Предмет овог рада представља анализа банкарске гаранције као средства обезбеђења плаћања, односно њених основних специфичности и примене у савременом пословању.

Кључне речи: банкарска гаранција, средство обезбеђења плаћања, уговорна обавеза, савремено пословање

Увод

Банкарска гаранција представља вид обезбеђења плаћања у којем банка гарантује извршење обавезе од стране њеног клијента и преузима обавезу плаћања ако клијент не изврши своју обавезу, према трећем лицу. Реч је о средству обезбеђења које има веома широку примену, односно у данашњим условима пословања, готово је незамисливо да се било који посао веће вредности склопи, а да притом није обезбеђен банкарском гаранцијом. Банкарска гаранција има своју примену како у пословима међународне трговине, тако и у пословима унутрашње трговине.

Издавањем гаранције, банка обезбеђује корисника гаранције од могућности неизвршења преузетих обавеза наведених у уговору, односно банкарској гаранцији. Банка гарантује да ће обавезе извршити или уговорна страна – налогодавац гаранције или сама банка.

* dragan.pajic@sajam.net

Као правни институт, банкарска гаранција појавила се 1960.-их година и то најчешће у вези с извођењем великих грађевинских радова, често повезаних с испоруком опреме земљама у развоју. Знатну међународну примену банкарска гаранција започела је 1970-их година са рецесијом у развијеним западним земљама и нафтном кризом.¹ Дакле, историјски развој института банкарске гаранције почиње 60-тих година прошлог века, када настаје ово средство обезбеђења, као последица интензивирања развоја индустрије и правног промета. Налазимо га у свим европским законодавствима. Регулисан је позитивно правним прописима, према томе, спада у категорију именованих уговора. Формалан је уговор (писмена форма је обавезна), а измирење престације банке увек се врши у новцу, независно од природе обавезе која се обезбеђује датом гаранцијом. Кауза, односно правни циљ банкарске гаранције, састоји се у обезбеђењу повериочевог потраживања из основног правног посла.²

Јасно је да своју примену банкарска гаранција има онда када су у питању специфични и послови велике вредности, који налажу чвршћу обавезу и осигуравање да ће се договорене обавезе из уговора испунити онако како су и регулисане у самом уговору. Банкарска гаранција представља веома ефикасно средство обезбеђења свог потраживања у случају неиспуњења обавеза из основног уговора, с обзиром да у случају неизвршења обавезе од стране дужника, поверилац, по правилу, не мора покретати судски спор ради намирења свог потраживања. Банкарска гаранција је сигурнија у односу на јемство, будући да за испуњење дужникове обавезе гарантује банка као финансијска институција. Када је реч о Републици Србији, банкарска гаранција је на општи начин регулисана Законом о облигационим односима³, а посебна правила су прописана и другим законима.

Појам и правна природа банкарске гаранције

До доношења Закона о облигационим односима (у даљем тексту ЗОО), банкарска гаранција у нашем правном систему није била на прави начин регулисана иако се и тада као средство обезбеђења релативно често користила. Доношењем ЗОО из 1978. године, наше право се сврстало у ред правних система у којима је банкарска гаранција законски и материјалноправно регулисана. Према томе, у одредби члана 1083 став 1 ЗОО, банкарском гаранцијом се обавезује банка према примаоцу (кориснику) да ће му за случај да му треће лице не испуни обавезу о доспелости измирити обавезу ако буду испуњени услови наведени у гаранцији. Банка гаранцију примаоцу мора издати у писаној форми. Као што можемо видети, у самој законској дефиницији, односно опш-

¹ Милиновић, А., Банкарска гаранција, преузето са:

http://www.vtsrh.hr/uploads/Dokumenti/bankarska_garancija.pdf (29.12.2017.)

² Пајтић, Б., (2015)., Банкарска гаранција у српском и европским правним системима, Зборник радова Правног факултета у Новом Саду, Нови Сад, вол. 49, бр. 3/2015, стр. 1129.

³ Закон о облигационим односима, "Сл. лист СФРЈ", бр. 29/78, 39/85, 45/89 - одлука УСЈ и 57/89, "Сл. лист СРЈ", бр. 31/93 и "Сл. лист СЦГ", бр. 1/2003 - Уставна повеља.

тем појму банкарске гаранције не помиње се реч „пуноважност“ основног уговора, што доводи до закључка да се банкарском гаранцијом у нашем праву покрива ризик не само неизвршења, односно неуредног извршења уговора, већ и ризик непуноважности уговора.⁴

Такође, из напред наведене законске дефиниције банкарске гаранције закључујемо да се у послу банкарске гаранције појављују најмање три лица и то:⁵

- налогодавац (дужник из основног посла)
- банка гарант и
- корисник гаранције (поверилац из основног посла са налогодавцем)

Када је реч о појму банкарске гаранције у теорији, она се дефинише на различите начине и то:

Банкарска гаранција представља писмену обавезу банке да ће, на начин и условима предвиђеним у самом тексту гаранције, она исплатити одређени износ у року, где банкарска гаранција представља својеврсно јемство *sui generis*.⁶

Банкарску гаранцију можемо дефинисати и као самосталан, једнострано обавезан уговор којим се једно лице (банка гарант) обавезује другом лицу (кориснику гаранције) да ће му исплатом одређене суме новца надокнадити штету коју је претрпео због неостваривања одређеног привредног интереса.⁷ Банкарска гаранција по својој правној природи је једностранни правни посао, а не уговор, јер обавеза банке према кориснику гаранције настаје једностраном изјавом воље банке израженој у датој гаранцији. Отуда се поверилац из основног правног посла (корисник гаранције) може користити гаранцијом и када није сагласан са њеним условима.⁸ Уважавајући претходно изнето, треба истаћи да у теорији постоје и друга мишљења према којима је банкарска гаранција једнострано-обавезни уговор између банке и корисника гаранције, јер обавеза настаје само за банку.

Дакле, схватања о правној природи банкарске гаранције су подељена. Једни банкарску гаранцију виде као једнострану изјаву воље, а други као уговор. Присталице једностране изјаве воље кажу да, како је за настанак уговора потребна сагласност воља два лица, уговор је, према томе, увек двострано обавезан. Уговор о банкарској гаранцији није по својој правној природи уговор зато што је он једнострано обавезан. Они сматрају да за закључење уговора није потребна сагласност воља два лица већ је за настанак пуноважне банкар-

⁴ Иваниш, М., Иваниш С., (2012)., Банкарска гаранција као средство обезбеђења у банкарском пословању, Висока школа струковних студија за рачуноводство и берзанско пословање, Београд, стр. 117.

⁵ Бејатовић, М., (2008). Банкарско право и хартије од вредности, Привредна академија, Нови Сад, стр. 130.

⁶ Трифуновић, М., (1980)., Међународни платни промет, Савремена администрација, Београд, 257.

⁷ Шогоров, С., (1979)., Правна природа банкарске гаранције – докторска дисертација, Правни факултет Универзитета у Новом Саду, Нови Сад, стр. 183.

⁸ Бејатовић, М., *op. cit.* стр. 131.

ске обавезе, довољна само изјава банке гаранта, што и јесте основни разлог због кога банкарска гаранција није уговор већ једнострана изјава воље. Они ово схватање правдају чињеницом што се корисник гаранције, још у својству повериоца, изјаснио о гаранцији када је дошло до закључења основног уговора и да због тога, нема потребе да се поново изјашњава.⁹

Међутим, присталице уговорне теорије истичу да је једнострана изјава воље, као основ заснивања обавезе, изузетак. Даље, једнострана изјава воље је таква воља која се упућује неодређеном броју лица. Изјава банке којом се обавезује да ће исплатити одређену суму новца, није упућена неодређеном, већ одређеном лицу – кориснику гаранције. Само то лице, као корисник има одређени интерес према клијенту. Банка увек мора да зна ко је корисник гаранције, па је означавање корисника битан елемент банкарске гаранције. Банкарска гаранција је однос између тачно одређених лица, који постоји само код уговора. Присталице ове теорије, сматрају да је за настанак банкарске гаранције потребна изјава воље два лица, а не само изјава банке гаранта. Када би банчина изјава била довољна корисник би у неким ситуацијама био приморан да прихвати гаранцију која му не одговара.¹⁰ Ово је и разумљиво јер корисник увек жели да гаранција буде у складу са његовим интересом и основним послом. Због тога, сматрамо да је уговор о банкарској гаранцији, како му и име каже, по својој правној природи, уговор.

Правни односи у вези са банкарском гаранцијом

Као што смо већ и напоменули, у односима у вези са банкарском гаранцијом појављују се најмање три лица: налогодавац (дужник из основног посла), банка (гарант) и корисник гаранције (поверилац из основног посла са налогодавцем). Према томе правна конструкција банкарског посла подразумева то да налогодавац даје налог својој банци да непосредно или уз помоћ неке друге банке, изда у своје име, а за његов рачун, гаранцију трећем лицу, односно кориснику гаранције.¹¹

Први правни однос је однос између повериоца и дужника и основног уговора са финансијском клаузулом о обавези дужника да прибави гаранцију одређене банке, као обезбеђење потраживања повериоца. Овом клаузулом у основном уговору морају се решити сва питања у вези са гаранцијом: означавање банке, износ гаранције, рок важења гаранције, врста гаранције, услови гаранције, рок за предају гаранције кориснику. Непоштовање ове клаузуле у целости даје право повериоцу на једнострану раскид уговора и на накнаду проузроковане штете.¹²

⁹ Павићевић, Б., (1999). Банкарска гаранција у теорији и пракси, службени лист СРЈ, Београд, стр. 38-39.

¹⁰ Шогоров, С., *op. cit.* стр. 389-390.

¹¹ Васиљевић, М., (1991), Трговинско-привредно право, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, стр. 602-607.

¹² *Ibid.*

Други правни однос је однос између банке и налогодавца. Овај однос настаје закључењем уговора о издавању банкарске гаранције. По својој правној природи овај уговор спада у уговоре о налогу, али може садржати и елементе уговора о кредиту (исплатом гарантног износа кориснику успоставља се кредитни однос између банке и налогодавца за чији је рачун извршено плаћање). С обзиром да се за давање гаранције плаћа одређена провизија, овај уговор спада у теретне послове.¹³

Трећи правни однос је однос између банке и корисника гаранције (поверилац из основног посла). Овај правни однос успоставља се давањем гаранције (по правилу у виду гарантног писма) банке кориснику гаранције, у извршењу уговора о издавању банкарске гаранције закљученог са налогодавцем. Давањем гаранције заснива се самостални правни однос банке гаранта и корисника гаранције, тако да одбијање исплате гарантног износа води одговорности банке за штету нанету кориснику.¹⁴

Четврти правни однос може настати између банке у земљи корисника гаранције (када се по домаћим прописима признаје само гаранција домаће банке) и банке налогодавца овој банци за отварање акредитива за њен рачун, која се налази у земљи налогодавца, као и однос две банке у случају супергаранције.¹⁵

Елементи и садржај банкарске гаранције

Закон не одређује битне елементе банкарске гаранције, већ препушта уговорним странама да их предвиде сагласношћу својих воља. Ипак, у банкарској пракси постоје одређени битни елементи, заједнички за сваки облик банкарске гаранције. У њих улазе:¹⁶

- назив (фирме) и седиште даваоца и примоца гаранције,
- назначење посла чије се испуњење обезбеђује банкарском гаранцијом,
- новчани износ на који гаранција гласи,
- рок важења гаранције,
- место и датум издавања гаранције
- потпис овлашћеног лица даваоца гаранције.

У пракси се, поред наведених битних елемената, најчешће уговарају и: клаузула о враћању гаранције, златна и валутна клаузула, клаузула о клизној скали, клаузула о каматној стопи, клаузула о примени меродавног права, клаузула о суду или арбитражи који ће решавати спор који евентуално проистекне из гаранције и сл. Садржај банкарске гаранције мора бити уговорен вец у клаузули основног уговора. Та клаузула, како је већ раније наведено у потпуности мора бити одредена, како се касније не би појавио спор око тумачења и изда-

¹³ Бејатовић, М., *op. cit.* стр. 133.

¹⁴ Бејатовић, М., *op. cit.* стр. 133.

¹⁵ *Ibid.*

¹⁶ Види: Бејатовић, М., *op. cit.* стр. 133.

вања банкарске гаранције. Какав ће садржај банкарска гаранција имати, зависи у првом реду од воља странака из основног уговора, мада је понекад могуће да се и законом, односно подзаконским правним актима у одређеној мери пропише садржај појединих гаранција

Врсте банкарске гаранције

У зависности од критеријума поделе, банкарске гаранције се могу поделити у четири основне групе:¹⁷

1. према врсти посла тј. уговора чије извршење се обезбеђује гаранцијом,
2. према условима који би требало да буду испуњени да би гарантни износ могао да буде исплаћен,
3. према зависности од основног посла,
4. према броју банака које учествују у гаранцијском послу.

Подела банкарске гаранције према врсти посла тј. уговора чије извршење се обезбеђује гаранцијом.¹⁸

- 1) Гаранција за добро извршење посла – код ове гаранције банка је дужна да кориснику гаранције (купцу) исплати одређену суму ако дужник из основног посла (продавац, давалац услуга) не испуни или неуредно испуни своје уговорне обавезе. Висина гарантног износа најчешће се одредјује у фиксном износу или у највећем износу (тзв. ”плафон” гаранција);
- 2) Лицитациона гаранција – се издају у вези учешћа на лицитацијама и којом банка гарантује да ће кориснику гаранције исплатити гарантну своту ако учесник на лицитацији чија је понуда прихваћена не испуни обавезе које су предвиђене у условима лицитације; ;
- 3) Гаранција за враћање аванса – под овом гаранцијом подразумева се таква гаранција којом банка преузима обавезу да ће кориснику гаранције исплатити гарантну суму за случај да испоручилац (продавац) не испуни своју уговорну обавезу за коју је дат (положен) аванс (предујам) или не врати аванс на други начин. У пракси, висина гарантног износа једнака је примљеном авансу (али то не мора увек да буде тако).

Подела банкарске гаранције према условима који би требало да буду испуњени да би гарантни износ могао да буде исплаћен.¹⁹

- 1) Условна гаранција – код ове врсте гаранције наведен је услов који мора да буде испуњен да би корисник гаранције стекао право да се обрати банци са захтевом за исплату гарантног износа. Ако такав услов није наведен у гаранцији, сматра се да то није условна већ је то безусловна гаранција;
- 2) Безусловна гаранција – код ове врсте гаранције, за разлику од условне гаранције, не тражи се да корисник гаранције подноси доказе да је испуњен услов за исплату

¹⁷ Миленковић, И., (2010). Инструменти међународног платног промета, Економски погледи, вол. 12, бр. 2/2010, Косовска Митровица, стр. 30-35.

¹⁸ Царић, С., (2007)., Банкарски послови и хартије од вредности - VI издање, Привредна академија, Нови Сад, стр. 43.

¹⁹ Бејатовић, С., *op. cit.* стр. 136.

гарантног износа. Довољно је да се банци поднесе захтев за исплату са изјавом да дужник из основног посла није о року испунио своју уговорну обавезу. Ова гаранција се обично препознаје по томе што је у њој садржана клаузула ”на први позив”.

Подела банкарских гаранција према зависности од основног посла.²⁰

- 1) Самостална гаранција – или гаранција са клаузулом „без приговора” је облик гаранције који се данас масовно користи у пословима међународне трговине. Пошто је самостална гаранција правно одвојена од основног уговора, банка може према кориснику гаранције да истиче само приговоре из гаранције, а не може из основног посла.
- 2) Акцесорна гаранција – је таква гаранција код које банка може према њеном кориснику истицати све врсте приговоре (које може да истиче и јемац према главном дужнику). Ова гаранција се ретко користи у пословима међународне трговине.

Подела банкарске гаранције према броју банака које учествују у гаранцијском послу:

- 1) Супергаранција – поверилац ће од дужника захтевати да му овај прибави и супергаранцију у случају када он (поверилац) нема довољно поверења у банку која је издала гаранцију, па захтева издавање супергаранције од неке сигурније и познатије банке.
- 2) Контрагаранција је гаранција коју даје банка дужника банци повериоца, да би ова друга на бази те контрагаранције, која представља гаранцију ино банке, одобрила гарантни износ кориснику (повериоцу).

Поред ова четири основне групе банкарских гаранција у пракси су познате подела гаранција и на:²¹

- 1) Покривене, где налогодавац полаже покриће из кога банка исплаћује гарантни износ корисника гаранције и
- 2) Непокривене, где банка исплаћује гарантни износ из сопствених средстава, а за рачун налогодавца.
- 3) Солидарне гаранције где се корисник гаранције не мора обраћати дужнику са захтевом да испуни своју уговорну обавезу, већ се одмах може обратити банци са захтевом да она изврши обавезу из гаранције.
- 4) Супсидијарне гаранције где је банка дужна исплатити гарантовани износ тек ако се корисник гаранције претходно обратио дужнику са захтевом да изврши своју уговорену обавезу.

Пренос права гаранције и измене основног уговора

ЗОО решио је питање преноса права из банкарске гаранције са корисника на треће лице тиме што га је везао за истовремено уступање (цедирање) потраживања, које је обезбеђено гаранцијом, тако да, корисник гаранције може своја права из гаранције уступити трећем лицу само са уступањем потражива-

²⁰ Царић, С., *op. cit.* стр. 44.

²¹ Бејатовић, С., *op. cit.* стр. 136.

ња, које је обезбеђено гаранцијом и преносом својих обавеза у вези са обезбеђеним потраживањем. Према томе банкарска гаранција није негоцијабилна исправа и не може самостално кружити у промету као хартија од вредности.

Банка своју обавезу из гаранције може искључиво да измирује у новцу, без обзира на то да ли се гаранцијом обезбеђује испуњење новчане или не-новчане обавезе. Банка гарант, по правилу, није овлашћена да своју обавезу из гаранције испуни пре рока који је одређен у самој гаранцији, с обзиром да би тиме банка повредила своје обавезе предвиђене уговором о издавању гаранције, односно налогом за издавање гаранције.²²

Што се тиче измене основног уговора банкарске гаранције чест је случај да се након издавања банкарске гаранције измени основни уговор између повериоца и дужника (налогодавца и корисника гаранције). Када се ради о апстрактној банкарској гаранцији, онда због њене неизвесности од основног посла треба заузети став о недејству таквих измена на дату банкарску гаранцију, док, када је у питању акцесорна банкарска гаранција, због њене каузалности са основним послом, могу настати спорови око дејства тих измена на дату гаранцију, тако да је препоручљиво да се измене и допуне основног уговора протегну одговарајућим изменама и на банкарску гаранцију, да би она могла у потпуности обезбедити своју сврху.²³

Закључак

Дакле, можемо закључити да је банкарска гаранција један од инструментата осигурања обавеза странака из уговорног односа, односно заштита од ризика неизвршења или њихова неуредног извршења. Као правни институт, банкарска гаранција појавила се 1960. година и то у вези најчешће са извођењем великих грађевинских радова често повезаних са испоруком опрема земљама у развоју. Знатну међународну примјену банкарска гаранција започела је 1970. година са рецесијом у развијеним западним земљама.

Интензивирање развоја привреде и правног промета доводи до појаве појединих установа привредног права, као што је између осталог и банкарска гаранција. Банкарска гаранција је у појединим сегментима обухваћена и појединим партикуларним законима, као што су Царински закон²⁴ или Закон о девизном пословању²⁵.

Банкарска гаранција данас представља једно од најпожељнијих и најсигурнијих облика обезбеђења свог потраживања. Реч је о средству обезбеђења које омогућава брзу, лаку и сигурну наплату свог потраживања. Такође, познато је да се банке сматрају финансијским организацијама које веома опрезно и

²² Види: Бијорац, Р., (1992), Штета по основу банкарских гаранција – вазано за јемчење банака у привреди, Правни живот, вол. 42, бр. 9-10/1992, Београд, стр. 1611-1614.

²³ Пајтић, Б., (2015), Однос уговора о јемству и сродних институте привредног права, Зборник радова Правног факултета у Новом Саду, Нови Сад, вол. 49, бр. 1/2015, стр. 151-155.

²⁴ Царински закон, Сл. гласник РС, бр. 18/10, 111/12, 29/15 и 108/16.

²⁵ Закон о девизном пословању, Сл. гласник РС, бр. бр. 62/06, 31/11, 119/12 и 139/14.

сигурно послују, које имају стабилне финансијске токове и које готово увек могу да испуне преузету обавезу. Такође, треба напоменути да се банкарском гаранцијом покрива ризик не само од инсолвентности дужника, већ и ризик непостојања или ништавости основног посла, више силе и слично. Дакле, у данашње време које обилује непредвидивим пословним аранжмани, неповерењем у спремност друге стране да испуни своје обавезе, банкарска гаранција представља веома ефикасно средство обезбеђења. Банкарску гаранцију карактерише и упрошћен поступак реализације наплате, што додатно улива поверење у овај вид обезбеђења.

Уважавајући претходно изнето, јасно је да је банкарска гаранција једно од најсигурнијих и најефикаснијих средстава за обезбеђење новчаних потраживања те је јасно да ће у будућности њена примена бити све већа. Управо у напред изнетој чињеници се састоји и потреба за истраживањем ове теме.

Литература:

1. Bejatović, M., (2008)., Bankarsko pravo i hartije od vrednosti, Privredna akademija, Novi Sad.
2. Bijorac, R., (1992)., Šteta po osnovu bankarskih garancija – vazano za jemčenje banaka u privredi, Pravni život, vol. 42, br. 9-10/1992, Beograd, str. 1609-1635.
3. Carić, S., (2007)., Bankarski poslovi i hartije od vrednosti - VI izdanje, Privredna akademija, Novi Sad.
4. Ivaniš, M., Ivaniš S., (2012)., Bankarska garancija kao sredstvo obezbeđenja u bankarskom poslovanju, Visoka škola strukovnih studija za računovodstvo i berzansko poslovanje, Beograd.
5. Milenković, I., (2010). Instrumenti međunarodnog platnog prometa, Ekonomski pogledi, vol. 12, br. 2/2010, Kosovska Mitrovica, str. 15-35.
6. Milinović, A., Bankarska garancija, preuzeto sa: http://www.vtsrh.hr/uploads/Dokumenti/bankarska_garancija.pdf (22.03.2017.).
7. Pajtić, B., (2015)., Bankarska garancija u srpskom i evropskim pravnim sistemima, Zbornik radova Pravnog fakulteta u Novom Sadu, Novi Sad, vol. 49, br. 3/2015, str. 1127-1134.
8. Pajtić, B., (2015)., Odnos ugovora o jemstvu i srodnih institute privrednog prava, Zbornik radova Pravnog fakulteta u Novom Sadu, Novi Sad, vol. 49, br. 1/2015, str. 149-155.
9. Pavićević, B., (1999)., Bankarska garancija u teoriji i praksi, Službeni list SRJ, Beograd.
10. Šogorov, S., (1979)., Pravna priroda bankarske garancije – doktorska disertacija, Pravni fakultet Univerziteta u Novom Sadu, Novi Sad.
11. Trifunović, M., (1980)., Međunarodni platni promet, Savremena administracija, Beograd.
12. Vasiljević, M., (1991)., Trgovinsko-privredno pravo, Pravni fakultet Univerziteta u Beogradu, Beograd.

Законски прописи:

1. Carinski zakon, Sl. glasnik RS, br. 18/10, 111/12, 29/15 i 108/16
2. Zakon o deviznom poslovanju, Sl. glasnik RS, br. br. 62/06, 31/11, 119/12 i 139/14
3. Zakon o obligacionim odnosima, "Sl. list SFRJ", br. 29/78, 39/85, 45/89 - odluka USJ i 57/89, "Sl. list SRJ", br. 31/93 i "Sl. list SCG", br. 1/2003 - Ustavna povelja.

BANK GUARANTEE AS A MEANS OF PAYMENT PROMOTION

Summary: A bank guarantee is a form of securing payment in which the bank guarantees the fulfillment of an obligation by its client and assumes the obligation of payment if the client fails to fulfill his obligation towards a third party. It is a security tool that has a very wide application, that is, in today's business conditions, it is almost unthinkable that any higher-value business is concluded without the provision of a bank guarantee. The bank guarantee has its application both in the affairs of international trade, as well as in the affairs of internal trade. By issuing a guarantee, the bank provides the user with a guarantee of the possibility of non-performance of the undertaken obligations specified in the contract or bank guarantee. The Bank guarantees that the obligations will be executed either by the contracting party - the warranty provider or the bank itself. The subject of this paper is the analysis of a bank guarantee as a means of securing payment, that is, its basic specificities and application in modern business.

Key words: bank guarantee, means of securing payment, contractual obligation, modern business